

CONTEXT

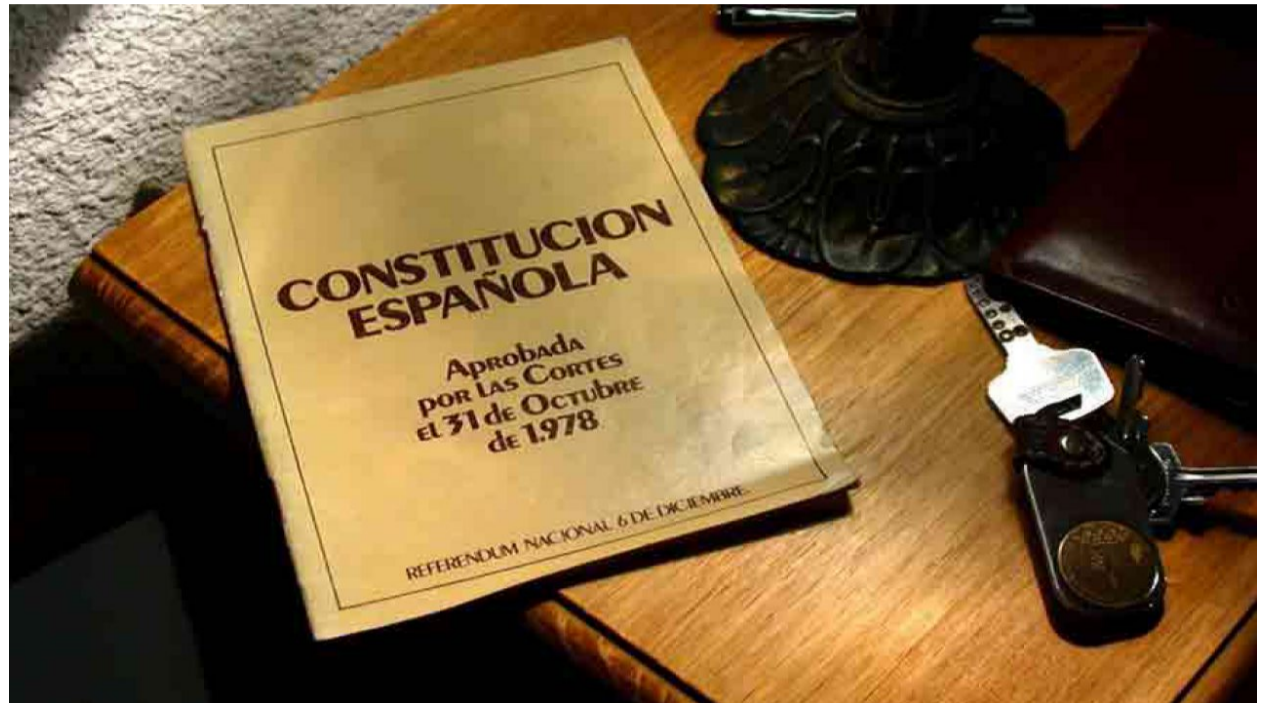
LA CRISI DELS QUARANTA Quarantè aniversari de la Constitució Espanyola

Fa quaranta anys després de la mort del tirà, Espanya era una pinya de diferents pinyons, però pinya. Un nus a la gola ens senyalava el camí. Finalment podíem ser germans, dins les diferències, tots i cada un de nosaltres teníem un desig de germanor. Prou dictadures, prou assassinats, prou lleis d'ordre públic.

I va començar la democràcia. Gran paraula, millor concepte, exquisida voluntat de respecte... O senzillament –vistos els resultats finals- pur instint de supervivència.

A vint anys tots tenim la força de l'esperit net, la bona voluntat, el desig de donar enlloc d'utilitzar, d'estimar per sobre de ser estimat. Celebrat el quarantè aniversari, som uns altres. La vida ens ha ensenyat que amb bona voluntat no arribes enlloc, que el que importa es rebre i que donar són punyetes.

En política el procés és semblant. La redacció de la Constitució va ser un intercanvi de respectes encara que fossin a contra cor, un saber que l'altre també tenia la paraula. El respecte ja no val. Ara cal guanyar, estar al poder i per aconseguir-ho val tot, també l'insult i l'amenaça, el joc brut. O guanyem o tornem a la casella de sortida amb Franco al capdavant.

Als quaranta ja no diem t'estimo. Ja no creiem en la bona fe de la teva parella. Si ens fa ombra, maleïm la seva sort, massa potser. Què haurà fet per tenir uns padrins que li proporcionen el que desitja. En política l'adversari d'abans tornen a ser els dolents de sempre, o si més no, sospitosos i si et fan ombra i et deixen a l'oposició els acuses del que sigui.

De tot això que és força trist, el més llastimós és que en família o en política el més perjudicat és la llengua, el llenguatge empobrit. Passats els quaranta som més barroers, més ofensius, més allunyats de la infantesa i les ganes de ser honorats. En política, quaranta anys després sempre torna la dreta.

